

HOE LEEF JE MET ELKAAR SAMEN

Zelfs als iedereen iets anders wil.

Samenleven leek mij altijd heel eenvoudig: iedereen doet gewoon wat ik wil. Helaas blijken anderen daar vaak anders over te denken. Naarmate ik ouder word, ontdek ik dat samenleven vooral bestaat uit rekening houden met elkaar, compromissen sluiten en af en toe accepteren dat je niet altijd je zin krijgt.

***“En dat scheelt me een hoop
geblaf.”***

9. NIET ELKE LANTAARNPAAL HOEFT EEN PLASJE

Vroeger dacht ik dat overal op reageren ongeveer hetzelfde was als intelligent zijn. Als ik iets zag, hoorde of rook, vond ik daar onmiddellijk wat van. Liefst luid en met veel overtuiging. Een kat in onze tuin was een provocatie. Een kind op een fatbike vond ik onverantwoord. Een buurman die de containers buiten zette om zeven uur 's ochtends, die was asociaal.

Volgens VrouwtjedeBaas had ik over alles een mening. Net als zichzelf trouwens. Ze kon zich moeiteloos opwinden over mensen die vinden dat ananas op pizza hoort, dat je op je teenslippers naar kantoor kan of dat kerstspullen al in september in de winkel liggen. "Waarom moet tegenwoordig alles maar kunnen?" moppert ze dan.

Maar de laatste jaren verandert er iets. Niet alleen bij mij, ook bij haar. We zijn allebei milder geworden. Minder

happig om overal bovenop te zitten. Minder overtuigd van ons eigen gelijk.

Dat viel me laatst op in het park.

Twee hondenbezitters stonden stevig ruzie te maken over opvoeding. De een vond dat honden altijd los moesten kunnen lopen "voor hun natuurlijke ontwikkeling". De ander vond dat juist onverantwoord en asociaal. Ze werden steeds fanatieker. Armen gingen de lucht in. Stemmen omhoog.

Vroeger had VrouwtjedeBaas zich er zonder twijfel mee bemoeid. Met argumenten, onderbouwing en waarschijnlijk een mini-college leiderschap erbij.

Maar nu keek ze alleen even, haalde haar schouders op en gooide Eitje voor me weg.

Ik keek haar verbaasd aan. "Niet elke mening hoeft eruit" zei ze.

Dat vond ik eerst wat slapjes klinken. Tot ik besepte hoeveel rust het gaf. Geen strijd. Geen irritatie. Geen behoefte om te winnen.

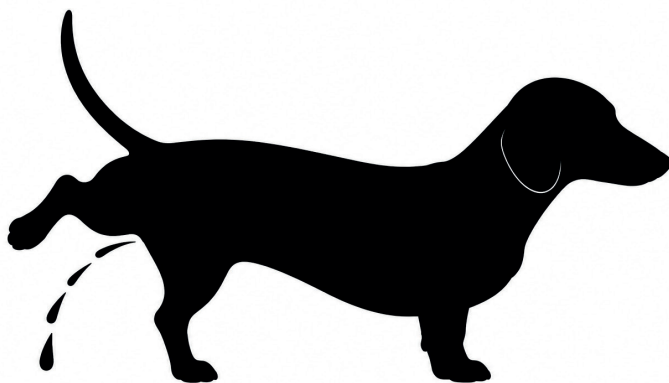
Dat oefen ik nu zelf ook. Ik hoef niet meer elke hond terecht te wijzen, niet iedere fietser midden op de weg uit te foeteren. En sommige mensen mogen van mij

tegenwoordig zelfs sokken in sandalen dragen zonder commentaar.

Dat scheelt een hoop geblaf.

Misschien is ouder en wijzer worden niet dat je overal een mening over hebt. Maar dat je leert dat sommige dingen vanzelf overwaaien als je er geen aandacht aan besteedt.

Of zoals VrouwtjedeBaas laatst glimlachend zei:
"Jakkas, niet elke lantaarnpaal hoeft een plasje."

***“Ik heb nog nooit een hond
horen zeggen dat een andere
hond wat minder hond zou
moeten zijn.”***

10. ZO ZIT DE HOND NU EENMAAL IN ELKAAR

Laatst waren we met z'n drieën in de slaapkamer. Ik lag in een streepje zon, want dat is een talent waar honden veel beter in zijn dan mensen.

"Ruim die schoenen nou eens op", zei VrouwtjedeBaas tegen het Vrouwtje. "Al die sneakers staan hier maar stof te verzamelen. Ik wil hier ook nog weleens stofzuigen."

Het Vrouwtje keek naar haar schoenen, haalde haar schouders op en liep naar de keuken om koffie te zetten. Even later gingen we wandelen.

Nog voordat we de straat uit waren, bleef ik staan bij een lantaarnpaal. Bobby de Schnauzer had daar duidelijk iets belangrijks achtergelaten.

"Jakkes", zuchtte VrouwtjedeBaas. "Als je nou meteen aan het begin van de wandeling een flinke plas doet,

kunnen we daarna gewoon doorlopen. Dan hoef je niet bij iedere boom of struik weer stil te staan.”

Ze begrijpt niet dat een wandeling voor een hond geen wandeling is, maar een buurtvergadering. Iedere boom vertelt me nieuws. Wie er vannacht langs is geweest. Wie verliefd is geworden. Wie er ziek was.

Eerst probeerde VrouwtjedeBaas het Vrouwtje op te voeden. Even later was ik aan de beurt. Blijkbaar maakt het voor mensen niet zoveel uit of je twee benen hebt of vier. Zodra ze denken dat iets slimmer of handiger kan, vertellen ze je graag meteen hoe.

Onder honden werkt dat anders.

Natuurlijk vinden we elkaar soms vreemd. Bobby rent achter iedere duif aan alsof hij vandaag echt beet gaat krijgen. Bella weigert in de regen ook maar één poot buiten de deur te zetten. Ik zelf blijf gerust drie minuten stilstaan bij een grasspriet waar gisteren iemand een bijzonder interessant verhaal heeft achtergelaten.

Maar ik heb nog nooit een hond horen zeggen dat een andere hond wat minder hond zou moeten zijn.

We denken gewoon: zo zit die hond nu eenmaal in elkaar.

Morgen zegt VrouwtjedeBaas ongetwijfeld weer dat ik tijdens de wandeling best wat minder vaak kan stilstaan. En ik zal haar weer geduldig laten zien dat een buurtvergadering nu eenmaal tijd kost. Ze zal mij waarschijnlijk nooit helemaal begrijpen. Maar dat geeft niet. Zo zit de mens blijkbaar in elkaar.